

рахунок центральних джерел. Це повинні бути ті види інноваційної діяльності, що здатні в найкоротші терміни забезпечити значне збільшення випуску продукції з високим рівнем конкурентоспроможності та забезпечити належний рівень зростання соціально-економічної сфери регіону.

Список літератури:

1. Герасимчук З. В. Політика розвитку проблемних регіонів: методологічні засади формування та реалізації : монографія / — Луцьк : 2006. — 248 с.
2. Кузнєцова А. Я. Напрями реформування системи фінансового забезпечення інвестиційно-інноваційної діяльності регіону / Кузнєцова А. Я., Зінько Н. Я. // Соціально- економічні дослідження в перехідний період. Інноваційно-інвестиційне забезпечення стратегії розвитку регіону: [зб. наук. праць / відп. ред. акад. НАН України М. І.Долішній]. — Львів : ІРД НАНУ, 2012. — Вип.5 (61). — 348 с.

УДК 330.336.012

В. М. Кузьменко
аспірант кафедри інвестиційної діяльності
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ТРАНСФОРМАЦІЯ ПОГЛЯДІВ ВЧЕНИХ НА ПОНЯТТЯ «ІНВЕСТИЦІЙНІ РЕСУРСИ» ТА РОЛЬ ДЕРЖАВИ У ЇХ ФОРМУВАННІ

В умовах ринкової економіки однією з найважливіших проблем, що стоять перед будь-яким суб'єктом господарювання, є проблема залучення та формування ресурсів для фінансування нових або підтримку вже наявних у нього інвестиційних проектів.

Загалом, реалізація інвестиційної діяльності передбачає наявність вивільненої від споживання в поточний момент часу частини суспільного продукту та національного доходу, тобто вільних і накопичених інвестиційних ресурсів, що здатні забезпечити ефективну їх капіталовіддачу в майбутньому.

Погляди вчених на поняття інвестиційні ресурси, його розуміння та місце держави у їх створенні/забезпеченні змінювалися разом з еволюцією економічної думки. Так, меркантилісти в XV-XVI ст. стверджували, що гроші отримані від зовнішньої торгівлі та шляхом капіталізації доходів у сільськогосподарському виробництві є ресурсом, що забезпечує формування джерел фінансування розвитку виробництва, зростання обсягів торгівлі та збагачення країни вцілому. За словами А. Монкретьєна, торгівля є певним чином головною метою різних ремесел, з чого випливало, що, підтримуючи торгівлю, держава підтримує внутрішнє виробництво [1, с. 24].

Кардинально іншу точку зору мали представники класичної школи. У своїх вченнях вони доводили, що втручання уряду у ринкові відносини мають бути мінімальним. У той же час держава має стати гарантом і захисником прав власності, стабільності національної валюти, законності та правопорядку. Крім того, «класики» вважали, що головним джерелом реалізації інвестицій є надлишок доходів, що не були спожиті у процесі виробництва [2], водночас А. Сміт взагалі припускав, що головною причиною багатства суспільства є не гроші як гроші, а товар або гроші, які за допомогою праці створюють нові цінності та приносять прибуток [3, с. 155].

На противагу класичному напрямку економічної думки, у XIX ст., в період індустріалізації й становлення капіталістичної системи господарювання, німецькі економісти вбачали, що акумулюванням фінансових ресурсів для здійснення інвестицій має займатися держава через механізми державної позики, кредитування, субсидування, надання пільг та іноземні інвестиції.

Подальшого розвитку вчення про економічну роль держави в інвестиційному процесі, яка мала підтримувати національного виробника, бути провідником у застосуванні передових технологій виробництва для забезпечення конкурентоспроможності на світовому ринку, набуло в працях американських економістів, котрі досліджували джерела фінансування інвестиційної діяльності в умовах розвитку капіталізму у США. Так, потенціал держави Г. Ч. Кері у своїй інвестиційній теорії пропонував спрямувати на

розвиток галузей, які забезпечують виробництво інвестиційних товарів, зокрема за рахунок державних коштів стимулювати розвиток науки, підготовку кадрів, винахідництво нових машин, механізмів та розвиток державних підприємств, де проходили б апробацію технічні новинки [4, с. 53].

На початку XX ст., у період розквіту монополістичної стадії капіталізму, яка характеризувалася неможливістю переливання капіталу та робочої сили, вирівнюванням норми прибутку та цін, постійними кризами, природу яких тогочасна економічна теорія не була спроможна пояснити, Дж. М. Кейнс підносить роль держави на новий рівень. Вона стає провідником протекціоністської політики, і починає забезпечувати різними методами активне стимулювання інвестиційного процесу (за рахунок грошово-кредитної політики, таргетування інфляції, збільшення кількості грошей в обігу, зниження норми процента на державні кредити, стимулюючої системи оподаткування інвестицій, створення системи держзамовлень, регулювання попиту споживачів та іншого) [5, с. 88].

Наприкінці XX ст. роль держави, яка на основі протекціоністської політики контролювала грошові потоки капіталу, змістилася до регулятора торговельного балансу. Роль уряду в цьому випадку полягала в стимулюванні розвитку тих виробництв, що впливали на розвиток інших й забезпечували зайнятість населення, сприяли розбудові торговельної та промислової інфраструктури.

В сучасних умовах, коли фінансування інвестиційної діяльності може здійснюватись за рахунок: прибутку, амортизаційних відрахувань, відшкодувань збитків від аварій та стихійного лиха, грошових нагромадження і заощаджень громадян та юридичних осіб, облігаційних позик, банківських та бюджетних кредитів, коштів одержаних від продажу акцій, бюджетних інвестиційних асигнувань, безоплатних та благодійних внесків, пожертвувань організацій, підприємств і громадян, управління інвестиційною діяльністю здійснюється в рамках неокласичного синтезу, який ще більше вимагає уваги з боку уряду, так як характеризується взаємовигідним рухом капіталів (факторів

виробництва), товарів і послуг, що призводить до відтоку ресурсів із стратегічно важливих галузей та сфер економіки, які не забезпечують бажаний рівень дохідності чи граничної продуктивності капіталу.

Список літератури:

1. Молдован О. О. Державні фінанси України: досвід та перспективи реформ : монографія / О. О. Молдован. — К. : НІСД, 2011. — 380 с.
2. Классика экономической мысли: Сочинения / В. Петти, А. Смит, Д. Рикардо и др. — М.: Эксмо-Пресс, 2000. — 896 с.
3. Смит А. Исследование о природе и причинах богатства народов. — М.: Наука, 1993. — 572 с.
4. Демидович В. В. Дослідження й регулювання існуючих підходів до оцінки інвестиційних процесів // Держава та регіони. — 2006. — № 2. — С. 51 — 55.
5. Кейнс Дж. М. Общая теория занятости, процента и денег. — М.: Прогресс, 1978. — 562 с.

УДК 330

І. В. Кузьменко
фінансово-економічний факультет, 4 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

Н.к.: С. В. Красножон,
к. е. н., доцент кафедри інвестиційної діяльності

ВИКОРИСТАННЯ РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ БАНКІВ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Сталий розвиток сучасної економіки загалом залежить від рівня забезпеченості ресурсного потенціалу банків, що дасть змогу в більшій мірі активізувати інвестиції в суб'єкти економічної діяльності.